

Г О В О Р

ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ ДРАЖИМИРА
МАРУШИЋА, НА САХРАНИ МИЈА АЛЕКСИЋА 14. МАРТА 1995. ГОД.

Поштована господо, породицо и пријатељи
Мије Алексића, поштоваоци његовог глумачког генија,

Долазим из оног краја коме се МИЈА последњих година често и радо враћао. Један песник, један његов земљак, Црнућанин Добрица Ерић, за ту бољку каже овако:

Има једна путања
кроз жеђ
кроз сузу зрелу
Путања од мог лутања
до чесме у родном селу.

МИЈУ је путања враћала Горњој Црнући. Подно Рудника. Врлетној и зеленој. Дивљој и топлој. Није крио син Синђе и Велимира Алексић, да му је таква у генима и да јој се зато радо враћа. Ни мањег села - ни више великана. Тамо је кућа кнеза Милоша, тамо су стазе Хаџи Мелентија Павловића, Томе Вучића Перишића, Хаџи Ђере, тамо су и прве школске године МИЛОСАВА-МИЈЕ АЛЕКСИЋА, потоњег великог глумца, који је од своје професије направио титулу.

Из школске клупе у Црнући и Враћевшници, МИЈА је отишао у свет. Најпре у Крагујевац, потом у Београд. Нема сумње, пола века је припадао престоници, целим својим бићем, својим талентом и професионалним умећем. Учинило нам се на тренутак, нама у Горњем Милановцу, да нас се не сећа, да нас не помиње, да му не недостајемо. Преварили смо се и било нам је драго због тога.

МИЈА се враћао родном путањом све чешће. Не само као глумац, већ пре свега као пријатељ, комшија, једноставно као човек из нашег краја. А у своју кућу човек улази на широм отворена врата. Највишим општинским признањем, ЗЛАТНОМ ПЛАКЕТОМ "ТАКОВСКИ УСТАНАК" коју смо му уручили пре две године, желели смо само да окитимо та широко отворена врата, ловорикама које је наш МИЈА заслужио.

Драги МИЈО, нисмо рачунали да је твој наступ на градском Тргу у Милановцу, прошлог септембра, последњи наклон земљацима. Да ми је сада да се сетим оне руске песме коју те вечери не умедоше за тебе да отпевају певачи из Лењинграда. Тражио бих да ти је отпевају овај пут. Желео си да направимо позорницу достојну најбољих представа. Обећао си да ћеш на њој први наступити. Ми је сада правимо, али твоја представа је изненада отказана. Па ипак, сигуран сам, да ће први аплауз бити

теби намењен. Јер такви великани српског глумишта се не рађају сваки дан. А када се у нашем крају роде, знаш и сам памте се вековима.

Нама, твојим земљацима, мало је лакше у овом часу, јер знамо шта пише на крају оне исте песме:

Тек на крају путаће
застаћу крај те чесме
коначно њен и свој...

Зато донех грумен твоје земље. НЕКА ТИ ЈЕ
ЛАКА И НЕКА ТИ ЈЕ ВЕЧНА СЛАВА!